

Sygn. akt IV Ka 849/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 grudnia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Waldemar Majka
Protokolant:	Marta Synowiec

po rozpoznaniu w dniu 11 grudnia 2015 roku

sprawy **E. B.**

córki E. i W. z domu F.

urodzonej (...) we W.

obwinionej z art. 97 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obwinioną

od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie

z dnia 28 września 2015 roku sygnatura akt II W 464/15

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od obwinionej na rzecz oskarżycielki posiłkowej K. M. 420 złotych tytułem kosztów udziału pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym;

III. zasądza od obwinionej E. B. na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 50 złotych i wymierza 30 złotych opłaty za to postępowanie.

Sygnatura akt IV Ka 849/15

UZASADNIENIE

Komenda Powiatowa Policji w Ś. złożyła wniosek o ukaranie E. B. obwiniając ją o to, że w dniu 29 października 2014 roku w Ś. (woj. (...)) na ulicy (...), kierując samochodem osobowym marki V. (...) o nr rej (...), wyjeżdżając z parkingu uszkodziła zaparkowany pojazd marki S. (...) o nr rej (...)

to jest o czyn z art. 97 kw

Wyrokiem zaocznym z dnia 28 września 2015 roku (sygn. akt II W 464/15) Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie

I. obwinioną E. B. uznał za winną popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku, to jest wykroczenia z art. 97 kw i za to na podstawie art. 97 kw w zw. z art. 24 § 1 i § 3 kw wymierzył jej karę grzywny w kwocie 250 złotych;

II. na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądził od obwinionej E. B. na rzecz oskarżycielki posiłkowej K. M. kwotę 180 złotych tytułem poniesionych przez oskarżycielkę posiłkowa wydatków z tytułu ustanowienia w sprawie pełnomocnika;

III. na podstawie art. 624 § 1 kpk w z.w z art. 119 kpw zwolnił obwinioną E. B. od zapłaty kosztów sądowych w całości zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

Ze wskazanym wyrokiem nie pogodziła się obwiniona zaskarżając wyrok w całości podnosząc, iż nie zgadza się z wyrokiem, bowiem sąd I instancji poczynił błędne ustalenia faktyczne, skoro z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że manewr wykonany przez obwinioną spowodowany był wadliwym zaparkowaniem innego pojazdu, co blokowało jej wyjazd. Wobec powyższego winnym popełnienia wykroczenia powinien być uznany ten kto wadliwie zaparkował pojazd blokując wyjazd obwinionej, dlatego wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i ponowne rozpoznanie sprawy.

Sąd okręgowy zważył:

apelacja nie jest zasadna.

Skarżąca wyrażając ogólną dezaprobatę z powodu zapadłego rozstrzygnięcia, argumentuje w sposób dość osobliwy, wskazując iż wadliwie zaparkowany pojazd uprawnia kierujących, którym utrudnia on wykonywanie manewrów do jego uszkodzenia bądź przesunięcia podejmując próbę konstruowania swoistego kontratypu. Otóż argumentacji takiej nie sposób podzielić. Zgodnie bowiem z art.97 kw uczestnik ruchu lub inna osoba znajdująca się na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu, a także właściciel lub posiadacz pojazdu, który wykracza przeciwko innym przepisom ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym lub przepisom wydanym na jej podstawie podlega karze grzywny do 3000 złotych albo karze nagany. Osoba parkująca pojazd nie jest natomiast po jego zaparkowaniu i pozostawieniu ani uczestnikiem ruchu ani też osobą znajdującą się na drodze publicznej, co nie daje podstaw do stosowania do niej cytowanego art.97 kw. Odpowiedzialność osoby pozostawiającej pojazd w warunkach utrudniających ruch innych pojazdów może się natomiast kształtować w kategoriach art.90 kw stanowiącym: kto tamuje lub utrudnia ruch na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu, podlega karze grzywny albo karze nagany.

Materiał dowodowy w niniejszym postępowaniu nie daje podstaw do uznania, iż pojazd pokrzywdzonej był zaparkowany w sposób utrudniający ruch, a nawet gdyby tak było winno to skłaniać obwinioną do podjęcia interwencji celem usunięcia pojazdu, a nie do podejmowania manewru cofania i innych nieskoordynowanych manewrów wynikających z braku umiejętności kierowania pojazdem nie zaś z jakichś innych bliżej nieokreślonych przyczyn. Nie sposób zatem podzielić w żaden sposób argumentacji apelującej.

W świetle powyższego brak było podstaw do zakwestionowania zasadności zaskarżonego wyroku (art.437§1 kpk w zw. z art.109§2 kpw)

O kosztach należnych oskarżycielce posiłkowej orzeczono w oparciu o przepisy art. 636§1 kpk oraz § 14 ust. 2 pkt 4 i ust.7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. nr 164 poz. 1348),

Orzeczenie o kosztach postępowania uzasadnia przepis art.636§1 kpk w zw. z art.119 kpw. Wysokość zryczałtowanych wydatków postępowania odwoławczego i opłaty uzasadnia natomiast §3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz.U. 118, poz. 1269) oraz art.8 i art.3 ust.1 w zw. z art.21 pkt 2 ustawy z dnia 23.06.1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. nr 49, poz. 223 ze zm.)